

Ledamöterna och suppleanter utses, vid inträffande ledighet, af landstinget bland dertill lämplige personer uti länet; och eger direktionen inom sig välja vice ordförande, som, vid landshöfdingens frånvaro, inträder i hans ställe.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 22 Januari 1878.

J. M. Svenson,
från Östergötland.

N:o 50.

Af Herr S. Johnson: Angående underdånig skrifvelse, rörande anteckningar i kyrkoböckerna om insättningar i lifränte- och kapitalförsäkringsanstalten.

Huru ofantligt stort inflytande lifränte- och kapital-försäkringsanstalternas verksamhet måste komma att framdeles utöfva i socialt och ekonomiskt hänseende för individer, för särskilda kommuner och för hela vårt fädernesland, derom är väl omdömet stadgadt hos hvar och en eftertänksam samhällets medlem, som älskar sitt fosterland, och som vill medverka till detsammans lugna utveckling till en lycklig framtid. Vid bemödandet att söka befrämja trygghet för uppnåendet af det för samhället viktiga ändamål, till hvilket ifrågavarande anstalters verksamhet sträfvar, får man därför icke tröttnas, och jag vågar därför hoppas, att ett upprepande af mitt vid 1877 års riksdag framställda, men då af Riksdagen icke bifallna, förslag rörande anteckning i kyrkoböckerna af insättningar i någon af nämnda försäkringsanstalter ej måtte anses vara olämpligt.

Andra Kammarens Andra Tillfälliga Utskott, som i anledning af berörda förslag afgaf utlåtande, erkände visserligen att syftet dermed vore godt, då det afsåge att bereda större säkerhet därför, att insats i lifränte- och kapitalförsäkringsanstalt för barn icke måtte komma i glömska, men trodde dock de fall skola blifva ytterst sällsynta, då barns målsmän och barnen sjelfva, sedan de hunnit utöfver den spädare åldern, icke egde kännedom derom, att för dem insats i ränte- och kapitalförsäkringsanstalt blifvit gjord, hvarföre Utskottet ock afstyrkte förslaget.

Jag är deremot, i likhet med Herrar Granlund och Mejenqvist, hvilka reserverade sig emot förutnämnda utlåtande, öfvertygad derom, att de motböcker, som öfver gjorda insättningar meddelas, och hvilka skola förvaras under en mycket lång tid, ganska lätt kunna förkomma; att mångt barn, för hvilket insättning skett, men hvars motbok förvaras af gifvaren eller någon annan, kan blifva i okunnighet om bokens tillvaro och vid en afflyttning från födelseorten gå miste om densamma, samt att förvexlingar lätt kunna uppstå deraf, att vid insättningar endast namnet och ej tillika insättarens hemort eller adress införas, då särdeles bland allmogen hundra — ja tusentals personer finnas med samma namn.

Då lifränte- och kapitalförsäkringsanstalterna inom landet numera ganska allmänt anlitas, är nödvändigheten att vidtaga åtgärder, hvilka kunna bereda insättare, som förlorat sin motbok, möjligheten att erhålla en ny sådan, uppenbar. Det går ej an att dröja dermed till dess det visar sig, att en mängd till lifränta berättigade ej kunna erhålla sådan allenast af den orsak, att de ej med motbok kunna visa sin rätt.

Utän erfarenhet om anteckningarnes behöflighet är man ingalunda, då, efter hvad mig blifvit på tillförlitligt sätt meddeladt, man åtminstone i södra delen af riket finner att bland presterskapet redan vidtagits sådana anteckningar, säkerligen icke utan goda skäl. Rörande anteckningarnes beskaffenhet torde det vara tillräckligt att, såsom de ofvannämnde reservanterne antydt, i kyrkboken antecknas endast motbokens nummer och anstaltens namn, deruti insättningen blifvit gjord; men i södra delen af riket verkställas redan på några ställen anteckningarne mera fullständigt.

Att presterskapet, som väl lärer kunna antagas allmänt vilja verka på ett godt ändamål, numera skulle vilja undandraga sig ett icke betydligt arbete, då detta är af stor vikt för mangan af den uppväxande befolkningen i deras församlingar, det är alldeles icke sannolikt.

Från åtskilliga församlingar i södra delen af riket har jag erfarit huru man, efter der hållna sammankomster, uttalat både erkännande om det goda och nyttiga af föräldra- och husbonde-föreningar för bildande

af lifränta åt inom församlingarne födde barn och önsknings om framgång och allmänt deltagande för det goda ändamålet befrämjande, och jag är viss, att ett sträfvande till framkallande af visshet derom, att de förmåner, hvilka det varit insättarnes afsigt att bereda, icke bör eller kan undertryckas, enär det kan kraftigt medverka till stora fördelar för ganska många i en tid, som stundar.

Jag får därför värdsamt hemställa,

att Riksdagen måtte i underdånig skrifvelse hos Kongl. Maj:t anhålla, det Kongl. Maj:t täcktes låta utfärda föreskrift om verkställande af erforderliga anteckningar i kyrkoböckerna rörande insättningar i lifränte- och kapital-försäkringsanstalter.

Stockholm den 25 Januari 1878.

S. Johnson,
från Jönköpings län.

N:o 51.

Af Herr W. Farup: Angående lagbestämmelser rörande skogsafverknings-kontrakt.

På samma gång våra lagar för att förbygga skogarnes vanvård och utrotande icke medgifva, att skogsmark hvarken genom försäljning eller på annat sätt får skiljas från ett hemmans öfriga skattejord på evärdelig tid, så har vår lagstiftning i andra riktningar blifvit tydd på så sätt, att det tillåtits på viss tid — nemligen intill 50 år, som nära nog är detsamma som för alltid — att upplåta skogsmark med rättighet att afverka och bortföra all derpå befintlig skog, hvilken rätt domstolarne godkänt, vid att för densamma lemna in-teckning uti det hemman, från hvilket skogen blifvit skild.